

Eseu - Sarmanul Dionis

Fara a insista asupra impresiei de extravaganta pe care ar fi produs-o nuvela asupra Junimii, dupa marturia lui G.PANU , absent insa din procesul verbal al sedintei de lectura din 1 septembrie 1872 , impresie altfel firesca daca ne gandim la caracterul de pionirat al operei eminesciene , ceea ce se poate retine din insemnarile memorialistului este caracterizarea lui , continand cel putin o obiectie fundamentala : "Necontestat ca Sarmanul Dionis are o concepiune puternica si ca este iesita dintr-un cap numai ca acela al lui Eminescu, dar e numai concepiune .Ca nuvela , ca descriere adica , ca intrare in detalii , ca punere in relief de caractere, ca viata traitoare, ea este slaba de tot" . H. SANIELEVICI a replicat la acesta ca " Panu aplica nuvelei Sarmanul Dionis un criteriu de judecata realist " .Dar memorialistul Junimii merge chiar mai departe si contesta valoare poeziei lui Eminescu si din punct de vedere al modalitatilor artei fantastice , caci iata ce scrie el in continuarea pasajului de mai sus : " Se vede de departe ca Eminescu nu mistuie bine ceea ce citise si ca nu izbutise sa dea Sarmanului Dionis macar caracterul unei nuvele fantastice ... "

Primul lucru care trebuia asa dar demonstrat , daca fireste textul o permite , este valoarea de arta a acestei opere eminesciene , operatie cu atat mai necesara cu cat analizele se invartesc de obicei in jurul implicatiilor filozofice , studiindu-le in sine si prin raportare la sursele kantiene si schopenhaueriene si nu, asa cum totusi e mai normal ca epifenomene ale fictiunii literare.Fie in poezie , fie in proza , meditatie filozofica nu poate constitui un scop in sine , ea trebuie sa serveasca puterii de viata si de sensibilitate a operei , altfel , oricat de interesanta ar fi , dauneaza conditiei estetice . Nu e greu de observat de altfel ca in Sarmanul Dionis , ca si in poemele lui Eminescu, meditatie nu e una propiu-zisa filozofica , neavand nici precizia, nici strigenta logica necesara , ci mai curand o reverie specific romantica in marginea unor idei generale.

Ceea ce , cu alte cuvinte , intereseaza spiritul liric al poetului nu este valoarea de adevar a reflectiilor sale , ci farmecul de inedit al perspectivelor adesea imaginare , ipotetice pe care aceste reflectii le presupun. In Sarmanul Dionis , la o asemenea functie strict estetica se adauga si aceea de caracterizare a personajului central si , imediat mai apoi , de declansare a miscarii epice si a conflictului interior .

Iata , depilda , inceputul nuvelei. Intorcandu-se spre casa , Dionis mediteaza asupra teoriei lui Kant despre subiectivitatea spatiului si timpului ca forme ale intuitiei noastre si face in consecinta speculatii in legatura cu relativitatea dimensiunilor lor . elementul important al acestor pagini introductive nu e insa reprezentat de ideile ca atare ,ci de fantezia ce se naste din ele . nu urmarim la lectura in primul rand ideatia lui Dionis , ci ipotezele fantastice la care ajunge .Caracterul fantastic al ipotezelor nu vrea sa spuna ca ele sunt lipsite de orice logica , ci doar ca presupun imprejurari care trec dincolo de limitele experientei si ale realitatii constante si constantabile prin mijloace pozitive .Implicatiile relativitatii spatiului si timpului au retinut nu odata atentia unor scriitori sau ganditori si nu e lipsit de interese sa semnalam aici un text in care meditatie apare nu numai in spiritul lui Eminescu , dar chiar si intr-o forma foarte apropiata de al lui punct .

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

În Grădina lui Epicur , Anatole France , prefigurat și el de Renan din Omul și Universul , scrie la un moment dat : " E tot așa de posibil ca milioane de așteptări , adăugate la alte miliarde ascunse ochilor noștri , să nu formeze decât o globulă de sânge sau de limfă în corpul unui animal sau al unei insecte imperceptibile față de o lume care depășește orice concepție omenească despre marime și care n -ar fi ea însăși , totuși , comparativ cu cine știe ce altă lume , decât un grăunte de nisip .

Tot astfel nu e deloc absurd să ne închipuim că veacuri întregi de cugetare și inteligență trăiesc și mor sub ochii noștri într-o clipă pe un atom . În ele însele lucruri nu sunt nici mari , nici mici și când afirmăm , de pildă , că universul este atom , concepția asta este strict omenească . Dacă lumea întreagă ar fi redusă dintr-o dată la dimensiunile unei alune , proporțiile dintre lucruri rămânând aceleași , prin nimic n-am putea să ne

dăm seama că s-a schimbat ceva în univers . Steaua polară închisă o dată cu noi în coaja de alună ne-ar trimite ca și în trecut în 50 de ani lumina ei . Și pământul , mai neînsemnat decât un atom , ar fi stropit totuși de aceeași cantitate de lacrimi și de sânge care-l încălzește și astăzi " .

Analogia cu pasajul introductiv din Sarmanul Dionis e mai mult decât evidentă și se impune studiul comparativ al paralelismelor literare . Am indicat-o aici însă pentru altceva , și anume pentru a sublinia răspândirea unui motiv al meditației cosmice care implică netăguit o stare de revenire romantică , adică o contemplație a universului sub specie al absolutului , căci numai așa relativitatea iese mai bine la iveală . Aspirând spre o cuprindere integrală a lumii , fie măcar cu înțelegerea , omul romantic se izbăvește la tot pasul de obstacolele de netrecut , a caror constrângere tinde totuși să o depășească prin imaginație . De aici reveria sau , cum ar zice Eminescu însuși , visatoria.

Un astfel de personaj care se satisface prin vis este Dionis , numai că el crede cu încăpățănare și exces de subtilitate metafizică în realitatea lui până la a confunda cele două planuri și , de n-ar fi ironia autorului care privește cu detașare închipuirile eroului sau , lucrurile ar rămâne până la sfârșit confuze și n-am ști poate care e adevărata ipostază a lui Dionis.

Partea introductivă a nuvelei , care ne familiarizează cu lumea gândurilor și a existenței cotidiene a personajului principal , continuă prin a ne înfatiza strada , cafeneaua și locuința lui Dionis , toate la fel de dezgustătoare , apăsate parca de un blestem al descoperirii , mai evidentă acum sub ploaia care cade . Singurul element feeric al peisajului e Luna , care răsare în cele din urmă dintre norii risipiți după ploaie . Portretul fizic al lui Dionis și imaginea camerei sale confirmă atmosfera romantică a întregii evocări . Aproape toate notele caracteristici viziunii romantice se regăsesc aici : Dionis e tânăr , palid , melancolic , orfan și sărac ; povestea însăși a nașterii lui e neobișnuită , ca și destinul tragic al părinților , morți înaintea de vreme . Casa unde locuiește e veche și darăpanată , ascunsă " în mijlocul unei grădini pustii , unde lobodele și buruienile crescuseră mari în tufe negre -verzi...."etc . , iar camera de la etaj pe care o ocupă Dionis are pereții " negri de săroaiele de ploaie ce curgeau prin pod și un mușgai verde se prinsese de var " etc.etc.Mobilierul simplu , aproape

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

elementar si stivele catorva sute de carti , cele mai multe vechi si ele , completeaza peisajul .acumularea de detalii nu da varietate si complexitate obiectelor , caci romanticul e unilateral casi clasicul numai ca , spre deosebire de aceasta , care urmareste generalul , tipologicul , canonicul , el vizeaza exceptonalitatea .

Totul pare prin urmare a-l izola pe Dionisie si pentru a desavirsi situatia,insesi preocuparile lui sunt nepotrivite,caci ele tind sa descopere posibilitatea regresiuni in timp si a anularii distantelor cosmice.cu ajutorul unui compendiu de astrologie care darueste puteri magice cui stie sa-l foloseasca.Dionis incearca experienta cruciala,nuinainte dea arunca o privire visatoare spre casa vecina de unde patrunde la el sunetele diafane ale unei voci feciorelnice :,,si liniile semnului astrologic se miscau cumplit ca serpi pe jaratic .tot mai mare si mai mare devenea paianjenul .""unde sa stam ?""auzi el un glas din centru de jaratic al cartii.""Alexandru cel Bun !""putu el sopti cu glas apasat,caci bucuria,uimirea ii stringea sufletul si..incet,incet painjinisul cel rosu se largi,se diafaniza si se prefacu intr-un cer rumenit de ajunarea soarelui.el era lungit pe o cimpie cosita...etc,etc.si astfel Dionis devine calugarul Dan din lasii lui Alexandru cel Bun,adica 500 de ani mai devreme.

In felul acesta planul real s-a dizolvat in cel imaginarsi asistam acum la povestea independenta a lui Dan ,ucenicul maestrului Ruben figura tipica ded invatat medieval,un fel de Mephisto,cum sa observat si cum se dezvalue singur intr-o scena ulterioara,jubilind de a-l fi hotarit pe calugar sa se substitue umbrei sale care semnifica prototipul etern,spiritual al tuturor intruparilor istorice ale individului uman.Apare limpede acum ca, desi " porneste de la Kant ", Eminescu " construieste in spirit schopenhaurian ", cum a demonstrat definitiv G. Calinescu, caci timpul si spatiul sunt numai forme goale si subiectivitatea lor nu inseamna si libertatea de a dispune de obiectul intuitiei noastre.Conceptia lui Eminescu este palingenetica si panteista in sensu Schopenhauer .

Dan iubeste pe Maria , fiica spatarului Tudor Mesteacan , si izbutind sa - si inlocuiasca umbra si sa intre astfel in posesia eternitatii lui primordiale o ia cu sine prin acelasi procedeu si pe tanara lui iubita si calatoresc impreuna spre Luna in voluptatea unei lungi imbratiseri .Astrul noptii e un Eden cu peisaje feerice pe care Eminescu le descrie cu o insistenta caracteristica , transformandu-le in veritabile poeme in proza dincolo de orice valoare functionala in structura naratiunii. Totul ar fi desavarsit daca Dan n-ar fi framantat tocmai de taina pe care nu trebuia s-o dezlege : a ceea a triumphiului cu ochi de foc dominat de un necunoscut proverb arab . Cand calugarul care transformase Pamantul intr-o margea pentru a-l atarna in salba de margaritare a iubitei , bucurandu-se de fortele limitate de care putea dispune , are cutezanta de a presupune ca s-ar fi indentificat cu insusi Dumnezeu :

" Oare fara s-o stiu nu sunt eu insumi dumne.... " , se produce o fantastica prabusire cosmica , iar Dan si Maria sunt proiectati in haos si Pamantul isi redobandeste dimensiunile initiale .Ca intr-un vis, personajul se trezeste sub forma lui reala , aceea a lui Dionis : "El scutura oarecum din somn . Soarele se inalta ,ca un glob de aur arzator pe un cer adanc albastru ;gradina dedesuptul ferestrei , in care adormise Dionis era de un verde umedit ...â€™â€™etc. .Acaparat de propriile lui speculatii ,

Dionis se intreaba : " Fusesse vis visului lui cel atat de aievea sau fusesse realitatea de soiul vizionar a toata realitatea omeneasca ? " , iar cand vede printre perdelele albe de la fereastra casei vecine chipul blond al " copilei " care cantase inainte ca el sa adoarma , exclama : " Maria ! " si se hotaraste sa-i scrie .

Cand fata apare la fereastra cu scrisoarea , Dionis lesina si nu se va trezi decat dupa un delir in care amesteca din nou planurile , pentru a constata ca intreaga lui situatie s-a schimbat radical .Se descoperise anume ca tanarul sarac si orfan e beneficiarul unei mosteniri , suficiente pentru a-l determina pe tatal fetei sa-l priveasca plin de grija si de interes . Indiciul fusese tabloul din camera tanarului care reprezenta chiar pe tatal sau si cu care Dionis dialoga adesea in orele de singuratate.

Trezindu-se , Dionis o descopera pe fata veghindu-l la marginea patului.Ea se strecurase imbracata baieteste dupa ce , prima , daduse alarma cand tanarul se prabusise la fereastra lesinat .Scena de dragoste incheie astfel fericit destinul ratacitor si fantastic al lui Dionis pentru a-i deschide perspectiva implinirii casnice alaturi de Maria , perspectiva pe care Eminescu o sugereaza printr-un scurt epilog .

Nuvela s-ar fi putut termina aici , dar autorul simte nevoia unui postscriptum explicativ prin care incearca sa strecoare din nou indoiala asupra limitelor dintre realitate si vis , abia limpezite : "Fost -au vis sau nu , asta-i intrebarea " zice el hamletic . " Nu cumva indaratul culiselor vietii e un regizor ,a carui existenta n-o putem explica ? Nu cumva suntem asemenea acelor figuranti , cari voind a reprezenta o armata mare trec pe scena , incunjura fondalul si reapar iarasi ? " etc ... " nu sunt aceeasi actorii , desi piesele sunt altele ? "

Iata deci cum dupa motivul " viata e vis " si dupa acela al umbrei , apare acum si motivul lumii ca teatru , imprejurare ce fixeaza o data mai mult caracterul de receptacol de cultura universala al acestei nuvele in care rasuna atatea ecouri si se intretes atatea fire venind din cele mai indepartate orizonturi.A le investiga pe fiecare pentru a preciza originalitatea tratamentului la care le supune poetul e desigur foarte necesar , dar Sarmanul Dionis traieste mai cu seama prin forta coerentei sale artistice interne.

Dincolo de incidentele anecdotice ale naratiunii , nuvela este mai degraba un portret in miscare nu numai cu substantiale interludii poetice , dar mai presus de toate cu o viziune lirica fundamentala asupra existentei si a naturii umane.Nu faptele il intereseaza pe Eminescu si nici autenticitatea evocarii vietii , ci incurcatura lor emotionala , poezia traiirilor interioare si zborul eliberator al fantaziei .Pentru a realiza portretul lui Dionis , care da unitatea launtrica a intregului text , poetul utilizeaza toate mijloacele de care dispune :

Descriere, naratiune si compozitie, neglijand insa limbajul individualizat sau analiza starilor sufletesti , care fireste nici nu s-ar fi potrivit intentiilor sale , preponderent poetice .Nu numai in Sarmanul Dionis , dar si in Geniu pustiu etc. , Eminescu se arata atras in primul rand de

problematica personalitatii de exceptie aflata in cautarea echilibrului sau interior pe care de obicei il descopera in iubire . Mai mult decat experiente metafizice, trairile lui Dionis sunt stari de sentiment. Translatia lui in timp si spatiu are in cele din urma scopul precis de a castiga un teritoriu ideal al iubirii, un Eden selenar ca aici , o insula a lui Euthanasius ca in Cezara.

Tinta fiind deci caracterizarea lirica a tipologiei romantice , scheletul descriptiv si epic al nuvelei ramane secundar si nimeni nu va face negresit din Eminescu un prozator. Caci de buna seama si proza fantastica are legile ei si daca imaginatia poate modifica in orice chip datele realitatii , accentul trebuie sa cada mereu pe interesul relatari epice , cu atat mai captivanta, cu cat mai inimaginabila .

Nu ipostazele fantastice care decurg dintr-o ipoteza metafizica par sa fie incununarea artei lui Eminescu in Sarmanul Dionis . Imaginea feerica a cosmosului apare nu o data si in poezia lui si atmosfera de acolo nu se schimba in esenta nici aici. Elementul revelator iese numai din tiparele acestei tipologiei omenesti pe care ne-o propune Dionis si care corespunde negresit tipologiei romantice universale , cum opera intreaga a poetului e reprezentata pentru orientarea marelui curent european . Dar cadrele ei generale sunt umplute aici cu o substanta de viata si spiritualitate care e tipic eminesciana si a carei insusire de capetenie pare sa fie impletirea farmecului contemplativ cu vibratia dureroasa a unei melancolii impacate cu sine si izvorand din intelepciunea pastorului mioritic.